

کہ ایک تلفظ اولب دو بار چسپا ند	بہ بین حلاوتِ نام محمدؐ علی
---------------------------------	-----------------------------

بجائے نالہ میں کن دعائے استغفار	برائے فاتحہ آئی چو بعد من ہزار
---------------------------------	--------------------------------

یتر و ترکش کمان ہمہ دارد	چشم تو صید دل چسپا کند
--------------------------	------------------------

مزدوری بوقت ضرورت بود	نہ دوری دلیل مروت بود
-----------------------	-----------------------

کہ دوری ز تاکس ضرورت بود	نہ ہر کس سزاوار اُلفت بود
--------------------------	---------------------------

کہ ایذا بنا اہل زیب تراست	مروت بہ ہر کس نہ اوئے تراست
---------------------------	-----------------------------

بیک نظارہ دلم گشت بیقرار چرا	صبا بلف بگوزفت آن نگار مرا
------------------------------	----------------------------

ز شاست لیلے ما کہ ز نسل و جنس است	بہ قسم بگو خدا را بمن آہوان صحرا
-----------------------------------	----------------------------------

تمام شد

قطعه تاریخ طبع

از بیخ افکار بند خاکسار جی رحمت رب العالی البکر محمد نیر مختص منیر لکھنوی مصحح مطبع

صدور توحید بروے شاکر وند باز
 عارف سر حقیقت واقف راز و نیاز
 نو نگارے را کہ آمد رشکِ خوبان طراز
 کز بے آید جان پاک اہل دل و راہ تراز
 جلوہ گرہ چون دل محمود در زلف نیاز
 چون بروے روشن این رعنا عروس آمد فرراز
 سر و قدے نازنین در چشم ارباب نیاز
 اسے فروغ بزم عشق و نور شمع امتیاز
 عصہ عرفان حق را شہسوار کیہ تاز
 ہدیہ موزون بشکل ارمغان دلنواز
 در جہان مطبوع و لہا آماز شوخی و ناز
 ہست از جملہ مطابع سر بلند و سر فرراز

مردہ لے رمز آشنایان حقیقت از مجاز
 خان عالی رتبہ مولانا حمید نامور
 با طراز طبع مطبوع آچنان آراستند
 نو نگارے نو بہارے یعنی آن دیوان پاک
 در سواد لفظ لفظش معنی روشن نگر
 اسے بسا جا تھا کہ اہل جان دل بہاقتند
 لے خوشا دیوان کہ باشد راست ہر مصرعہ از
 مر جہا صد مر جہا لے سر بزرگ و ارجمند
 اسے دیار معرفت را شہر یار نامدار
 بان توئی کا وردہ از بہر نذر اہل دل
 لے زہے رنگینی و خوبی این بیاعروس
 جلوہ آما شد بان مطبع کہ در ہندستان

مصرعہ در سال طبعش عیسوی گفتا نیر

جان عرفان ارمغان با مایہ سوز و گداز

۳۲ ۶ ۵۳ ۵۶ ۲ ۱۲۹۲ ۴۱۴ ۵۴

خلند